

De vloek van de ocean

De vloek van de oceaan

Jana Bollens

Opgedragen aan mijn mama. Om mijn fouten te verbeteren in mijn
boeken en in mijn leven.

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
Redactie: Caroline Stevens
ISBN: 9789464653328
© Jana Bollens

*Niets is wat het lijkt
als je goed kijkt
Open je hart, en je ziel wordt verrijkt*

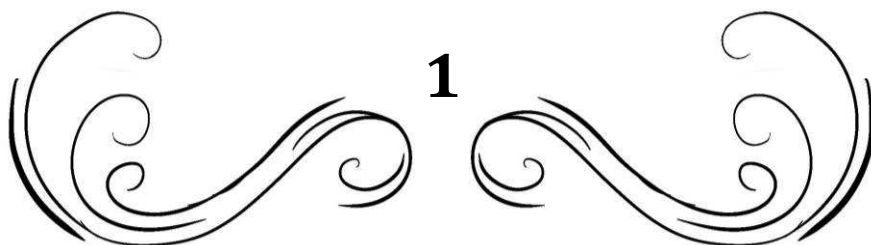
*Verrijkt met ervaring
En opklaring
In Zijn wie je bent*

*Bewegend
Gezegend*

Anastasia Vits

Een nieuwe school

De ideale beste vriend, iedereen kent hem wel. Hij is lief, zorgzaam en geeft je altijd een veilig gevoel. Dat was Pieter. Een lange, slanke jongen met donkerbruin haar en bruine ogen. Hij stond altijd klaar om anderen te helpen. Hij was het soort jongen die iedereen wel als vriend wilde hebben, maar niet het soort jongen die ze als lief wilden hebben. De meeste meiden vielen nog steeds op de bad boys: sterke, gespierde jongens met minder dan twee hersencellen. Om dan - nadat ze hun hart gebroken hadden - te kunnen gaan uithuilen bij hun beste vriend. Deze rol was Pieter op het lijf geschreven, maar hij leek er zelf nauwelijks mee te zitten.

Hij was een jaar ouder dan de rest van de klas en stelde zich hierdoor vaker op als gids voor nieuwe leerlingen. Hij kon zo makkelijk met iedereen overweg dat Mira er vaker jaloers op werd.

Mira was helemaal anders dan Pieter. Ze was eerder klein gebouwd en ze was geen fotomodel. Ze had nooit begrepen waarom ze 's ochtends urenlang voor de spiegel zou moeten staan.

Door haar gestalte schatte iedereen haar vaak jonger dan ze eigenlijk was. Bovendien was Mira enorm verlegen en ze bracht haar tijd het liefst in haar eentje door met haar neus in een boek. Dit had haar jammer genoeg haar hele middelbare schoolcarrière het ideale doelwit gemaakt voor pestkoppen. Gelukkig zat ze nu eindelijk op de hogeschool en waren de pestkoppen een stuk minder geworden.

Ze had zichzelf voorgenomen socialer te zijn en haar best te doen om bij de klasgroep te horen. Maar dit was voor haar een stuk moeilijker dan ze had verwacht.

Ook nu zat ze weer alleen op een bankje diep verzonken in haar laatste nieuwe boek. Het dichterbij komende geroezemoes deed haar opkijken. Meerdere van haar klasgenoten kwamen langzaam aan aandringen bij de aula, samen met nog een paar gezichten die ze niet kende. Het gebeurde wel vaker dat er meerdere studierichtingen in de aula zaten voor de basisvakken.

Mira studeerde Bio-ingenieur. Het was een moeilijke richting en ze had er lang over nagedacht. Ze wilde een carrière maken uit het onderhouden van de oceanen en de wezens die er leefden. Dat was haar droomjob. Ze hoopte maar dat ze de opleiding zou kunnen afronden, want het was een heel andere manier van studeren dan ze gewoon was.

Onbewust zochten haar ogen in de menigte naar Pieter. Zijn korte, bruine haar viel haar al snel genoeg op. Zijn lange gestalte maakte het niet echt moeilijk om hem te vinden. Ze richtte zich weer op haar boek, maar gluurde af en toe naar Pieter. Het was ondertussen een gewoonte geworden.

Ze had Pieter al opgemerkt sinds de eerste schooldag. Sindsdien had ze één keer met hem gesproken. Nou ja, Pieter had gesproken en het grootste deel van die conversatie had bestaan uit 'hallo'. Aangezien Mira's sociale vaardigheden op nul stonden, was hij vrij snel met iemand anders beginnen praten. Sindsdien had ze het lef niet meer gehad om nog iets tegen hem te zeggen, dus bewonderde ze hem van op een afstandje. Voor haar was dit wel genoeg. Ze was er vrij zeker van dat ze hem toch nooit meer zou spreken na dat ene vreemde gesprek.

Pieter stond alweer mee te lachen met de rest van de klas. Ze benijdde hem enorm. Hij kon op eender welk moment aankomen en hij stond meteen mee te lachen en te praten met de rest van de groep.

Ze zou het nog overwogen hebben om erbij te gaan staan tot ze een welbekende lach uit de groep hoorde komen. Kobe. Waarschijnlijk de belangrijkste reden dat ze nooit echt met de klas omging. Ironisch genoeg was Kobe de jongere broer van Pieter. Hoewel ze allebei best populair waren, konden ze niet meer van elkaar verschillen. Kobe was een stuk kleiner dan Pieter, maar wel twee keer zo gespierd, waarschijnlijk door zijn fitnessverslaving. Hierdoor was zijn ego een stuk groter.

Kobe was - zoals Mira hem zag - de typische pestkop. En zoals ze ondertussen wel gewend was, was zij het perfecte slachtoffer. Hoewel ze moest toegeven dat pesten op de hogeschool anders was. Het was veel subtieler. Het bleef voor de rest van de klas vrijwel altijd onopgemerkt dat hij haar uitsloot. Bovendien leken alle meiden van de klas bijna aan zijn voeten te liggen. Zodra Kobe in beeld kwam, wist Mira dat ze best ergens anders heen kon gaan.

Toch besloot ze om gewoon te blijven zitten en dook opnieuw in haar boek. Zonder Kobe zou het studentenleven perfect geweest zijn, maar ze kon er niets aan veranderen. Dus wilde ze er ook niet te veel aandacht aan besteden.

Verder hield ze van het studentenleven. De school was een stuk groter dan haar vorige waardoor de studenten veel minder op elkaar geplukt zaten. Bovendien waren de nieuwe zelfstandigheid en vrijheid heerlijk. Als ze ergens alleen haar boek aan het lezen was, leken de andere studenten er geen probleem mee te hebben. Tot ze natuurlijk allemaal rondom haar begonnen te verzamelen aan de ingang.

Ze was nooit op haar gemak tussen zoveel mensen. Dus richtte ze zich volledig op haar boek alsof ze erin zou kunnen verdwijnen.

Ze had haar pagina nog niet eens afgelezen toen ze plots opschrok van een zucht vlak naast haar.

“Oh, sorry, ik wilde je niet laten schrikken.”

Haar ogen werden groot van verbazing toen ze merkte dat Pieter naast haar was komen zitten. Hij glimlachte vriendelijk naar haar zoals hij altijd glimlachte naar iedereen.

“Oh, uhm, nee, dat is wel oké,” stamelde ze. Ze voelde zich plots erg ongemakkelijk nu hij zo naast haar zat. Dat kwam ook omdat ze meteen moest terugdenken aan dat enige rampzalige gesprek dat ze ooit met hem had gevoerd. Ze had nooit verwacht dat hij daarna nog een woord tegen haar zou zeggen. En nu ze eindelijk weer de kans had, kon ze uiteraard de woorden weer niet vinden.

“Wat lees je?” vroeg hij en knikte naar het boek in haar handen.

“Uhm, fantasie,” bracht ze uit en toonde hem de cover van het boek. Nog iets waar ze zich een beetje voor schaamde. Meiden van haar leeftijd lasen romans en thrillers. Pieter knikte grijnzend.

“Dat is een goeie,” zei hij uiteindelijk. “Waar zit je al? Zijn ze al bij de dwergen?”

Mira keek hem wat verward aan. Niet de reactie die ze had verwacht.

“Nog niet...” stamelde ze. “Ik wist niet dat je boeken las.”

Ze beet meteen op haar lip. Dat was een domme opmerking, dacht ze.

“Valt wel mee,” antwoordde hij. “Ik had het van jou ook niet geweten als ik je niet elke dag met een boek zag lopen.” Hij knipoogde naar haar. “Je hebt goeie smaak.”

“Dank je.” Ze glimlachte zwakjes.

Hij leunde met een zucht achteruit. “Ik zou ook nog eens een boek moeten lezen. Het is weer lang geleden.”

Mira staarde wat ongemakkelijk naar haar boek. Ze had totaal geen idee wat ze moest zeggen. Het hielp ook niet dat ze haar wangen steeds warmer voelde worden. God, wat was ze hier slecht in.

“En, hoe bevalt de hogeschool je tot nu toe?” vroeg hij.

“Best wel oké.” Behalve Kobe dan, maar dat zei ze maar niet luidop.

“Heb je een studentenkamer?”

“Ja, en jij?”

“Uiteraard,” grinnikte hij. “Het studentenleven is niet compleet zonder een kamer.”

De conversatie werd abrupt afgebroken door de leerkracht die de deur opendeed. De studenten stroomden naar binnen. Mira en Pieter stonden op en volgden de menigte naar binnen. Ze was zowel opgelucht als teleurgesteld dat haar korte gesprekje met Pieter erop zat.

De aula was ruim en licht. Elk bankje had een tafeltje wat sommige studenten gebruikten om te slapen. De banken stonden per twee over de hele aula verspreid met twee brede gangpaden in het midden. Vooraan was een podium met een bureau voor de professor. Achter hem hing een groot scherm tegen de muur.

Ze liep naar een bankje aan de rand van de aula en ging zitten. Tot haar grote verbazing merkte ze dat Pieter naast haar kwam zitten en zijn boeken begon uit te pakken alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Misschien was dat voor hem ook wel zo.

Ze voelde haar wangen meteen weer rood worden. Hij zat naast haar... en dat voor de komende twee uur! Ze kon wel door de grond zakken, ze wist dat ze zichzelf nu zeker voor schut zou zetten.

Ze haalde aarzelend haar cursus en notities van die les tevoorschijn. Pieter gluurde opzij en float.

“Wauw, iemand let goed op in de lessen.”

Ze keek wat beschaamd naar haar notities. Hoorde dat niet zo? Hij haalde zijn notities tevoorschijn en leunde wat dichterbij naar haar toe.

“Ik zal je een geheimpje vertellen,” hij grijnsde sluw. “Elke keer als hij een zin twee keer herhaald na elkaar, dan komt die op het examen. De rest hoef je niet te kennen.”

Ze trok haar wenkbrauwen naar hem op. “Hoe ben je daarachter gekomen?”

Hij haalde slechts zijn schouders op. “Zo was het vorig jaar ook. En de hogere jaren volgen deze regel nog steeds. Dat is ook de reden dat alleen eerstejaars buizen op zijn vakken.”

Ze gluurde naar zijn notities en zag dat hij veel minder had opgeschreven dan haar. Hij zag haar kijken en schoof zijn schrift dichterbij.

“Dit zijn nota’s van vorig schooljaar,” zei hij. Er waren meerdere zinnen in kleur gemarkeerd. Ze fronste, ze wilde hem niet zomaar op zijn woord geloven. Straks buisde ze nog omdat ze te lui was.

“Ik weet niet, hoor...”

“Goed,” zei hij met een scheef lachje. “Let dan maar eens op.”

Hij bladerde door zijn papieren naar wat de les van vandaag zou zijn en legde zijn schrift in het midden van de bank.

“Alles dat in kleur gemarkeerd is, waren vragen op het examen. En deze dingen gaat hij twee keer na elkaar herhalen deze les.”

Ze keek hem nog steeds fronsend aan. En toch bleek Pieter gelijk te hebben. Tijdens de les wees hij vaker naar een gemarkeerde zin terwijl de leerkracht hem uitsprak en deed hem toen overdreven na toen de leerkracht het een tweede keer herhaalde. Het was enorm aanstekelijk en al gauw had Mira moeite haar lach in te houden. Pieter moest ook zijn best doen om niet in lachen uit te barsten.

De twee uren vlogen voorbij en voor ze het wist, was het alweer middagpauze. Bijna teleurgesteld dat de les voorbij was, begon ze haar boeken in te pakken. Pieter praatte er nog steeds op los en tot haar verbazing vond ze het zelfs niet zo moeilijk meer om met hem te praten.

Ze begaven zich naar het cafetaria. De klas kwam alweer bij elkaar terwijl iedereen stilaan de aula uit liep. Ze was er zeker van dat Pieter haar nu wel weer alleen zou laten, maar hij praatte rustig door en maakte geen aanstalten om naar de rest van de klas te gaan.

Ze liepen samen naar het cafetaria en namen een dienblad terwijl ze aanschoven.

“Waarom heb je deze richting gekozen?” vroeg hij. Mira las snel het menu van de dag voordat ze antwoordde.

“Ik wil me later graag focussen op waterzuivering en organismen in de oceanen,” zei ze, hopend dat het geen dom antwoord was.

Hij knikte goedkeurend. “Wauw, dat is al een vrij specifieke droom.” Ze nam haar broodje aan van de cafetaria vrouw.

“Waarom koos jij hiervoor?” vroeg ze voorzichtig. Daar leek hij even over na te denken.

“Ik hoop in een biologielabo te kunnen gaan werken,” zei hij. “Weten waarom sommige dingen zijn zoals ze zijn en hoe wij er als mens een invloed op kunnen uitoefenen.”

Ze knikte. “Dat is ook al vrij specifiek,” zei ze.

Hij grinnikte. “Ach, ik heb er al een extra jaar over kunnen nadenken.”

Al snel liep ze met Pieter naar de lange tafel waar zowat de hele klas zat. Mira slikte even. Normaal gezien zat ze altijd apart aan een tafeltje met haar boek. Ze had nog nooit bij de hele klas gezeten. Met Pieter praten ging best vlot, maar in een hele groep had ze geen idee wat ze zou moeten zeggen. Ze wist niet of het op haar gezicht af te lezen stond, maar Pieter trok plots een gezicht.

“Je vindt het toch niet erg?” vroeg hij. “Ik had al gevraagd om plaats te houden en ze zijn echt zo slecht nog niet,” zei hij. Ze schudde meteen haar hoofd.

“Nee, hoor. Geen probleem,” loog ze.

Ze zat vast, ze kon nu moeilijk zeggen dat ze liever alleen zat. Nee, dat zou pas vreemd zijn.

Ze volgde hem aarzelend mee naar de lange tafel. Haar moed zonk haar nog dieper in de schoenen toen ze zag dat er nog maar één stoel vrij was. Pieter zuchtte en keek naar zijn broer die luidruchtig aan het lachen was aan de andere kant van de tafel. Kobe zag hem kijken en trok een verontschuldigend gezicht, maar erachter zag ze zijn oogjes duister twinkelen.

“Oh, sorry, Pie. Ik dacht dat je bedoelde dat we alleen voor jou plaats moesten houden.”

Pieter mompelde iets onverstaanbaars en keerde zich weer naar Mira.

“Ga jij hier maar zitten. Ik haal er nog wel een stoel bij.”

En daarmee was hij verdwenen. Mira ging ongemakkelijk zitten. Tegenover haar zat Robbe. Ze herkende hem als Pieters beste vriend. Hij had donkerblond haar tot net onder zijn oren en lichtgrijze ogen. Robbe glimlachte vriendelijk naar haar, maar leek niet goed te weten wat te zeggen. Mira ook niet, dus boog ze zich over haar bord.

Naast Robbe zaten Lore en Anke. Met hen had ze wel eens een gesprek gevoerd en ze zat ook wel eens naast hen in de lessen. Ze zou hen niet echt vriendinnen noemen, want buiten de school zou ze nooit met hen afspreken. Maar ze waren aardig en ze bekeken haar ook nooit vreemd.

Anke was lang en slank met lange blonde lokken. Haar bril gaf haar een eerder streng uiterlijk, wat ook wel paste bij haar karakter. Anke nam haar studies enorm serieus, misschien zelfs wat te veel en ze was erg volwassen voor haar leeftijd.

In tegenstelling tot Anke was Lore een sportieveling met kort zwart haar en was een echte wildebras. Na schooltijd schoot ze bijna altijd de deuren uit voor één van haar vele sporten en hobby's. Ze was een echte kwajongen die geen blad voor haar mond nam. Het leuke aan Lore was dat ze altijd eerlijk was in je gezicht, ook al kwam het er soms wat harder uit dan ze bedoelde. Je wist tenminste meteen waar je stond.

Aan de andere kant van de tafel hoorde ze Kobe luid genoeg mopperen zodat zij het zeker zou horen.

"Hoe moest ik nu weten dat hij Mira ging meenemen?" Hij spuwde haar naam zowat uit. "Die zit toch altijd alleen."

Haar wangen werden rood en ze boog zich nog verder over haar bord. Hoe graag ze nu door de grond had willen zakken. Pieter was bijna meteen weer terug en schoof zijn stoel naast de hare. Mira schoof wat op zodat hij erbij kon. Hij plofte met een tevreden zucht naast haar en richtte zich meteen tot Robbe.

"En? Wat heb ik gemist?" vroeg hij.

Robbe rolde slechts met zijn ogen. "Niet veel. Kobe."

"Hm, niks dus," mompelde Pieter terwijl hij een hap van zijn vork nam. En daarmee dook hij meteen mee in het gesprek. Het ging allemaal zo makkelijk voor hem. Hij probeerde haar een aantal keren te betrekken in het gesprek en Mira deed haar best, ook al was ze helemaal niet op haar gemak.

Robbe was best aardig. Hij mocht Kobe blijkbaar ook niet en dat gaf Mira toch een enorm gevoel van opluchting. Ook Anke en Lore gaven haar geen enkele keer het gevoel dat ze uitgesloten werd.

"En, allemaal klaar voor het kampvuur vanavond?" vroeg Pieter met een speels lachje op zijn lippen.

Lore grijnsde breed. "Echt wel!"

Mira dook wat weg in haar bord. Ze had wel gehoord van het grote kampvuur op het strand voor de eerstejaars. Het zou een enorm evenement zijn, niet dat ze van plan was om te gaan.

“Jij komt toch ook?”

Ze schrok op toen Pieter haar aankeek. Heel even werd ze in de ban genomen door zijn donkere ogen. Toen keek ze snel weer naar beneden.

“Uhm, wel, ik ben nog niet zeker,” zei ze zachtjes.

“Geloof me, dit wil je echt niet missen.” Pieters ogen begonnen te fonkelen. “Vorig jaar was het echt geweldig. Het heeft zo zijn voordelen om je eerste jaar over te doen. Nu kan ik lekker twee keer gaan.”

Robbe grinnikte.

“Je moet echt komen, Mira,” zei Anke. “Echt iedereen gaat en zo te horen is het een kans die je niet wilt missen.”

“Wel...,”

“Gewoon komen,” zei Pieter. “Het wordt echt geweldig.”

Mira keek van Pieter naar Anke en Robbe en terug. Ze had helemaal geen zin om te gaan, maar hoe zou ze nu nog kunnen weigeren?

“Goed dan,” zei ze moeizaam.

“Perfect!” zei Pieter. De rest van de pauze vertelde hij over het kampvuur van vorig jaar terwijl haar klasgenoten steeds enthousiaster werden over vanavond. Iedereen, behalve Mira dan.

Het verbaasde Mira hoe snel de middagpauze plots voorbij leek te zijn. Het was best gezellig geweest en de rest van de klas was helemaal niet zo eng als ze had verwacht. Toch was ze blij toen de middag naar het einde liep en ze weg kon van de menigte.

Ze ruimde haar dienblad af en liep naar het volgende lokaal samen met de rest van de klas. Het gesprek bleef aanhouden en Mira vond het steeds een beetje makkelijker om mee te praten. Soms vond ze het zelfs bijna leuk.

Aan het lokaal aangekomen veranderde dat helaas al snel. De klas drong in een cirkel bij elkaar en op een of andere manier had Kobe zich tussen haar en Anke gewrongen. Mira voelde zich weer ongemakkelijk en was het liefst stilletjes verdwenen. Ze ging nog steeds mee in het gesprek, maar steeds vaker snoerde Kobe haar de mond waardoor ze amper nog een woord gezegd kreeg. Met een rood hoofd hield ze dan maar haar mond.

Kobe praatte luid en zelfverzekerd zoals altijd. Ongemerkt begon hij zich steeds meer op te dringen waardoor Mira steeds wat meer uit de cirkel werd geduwd. De rest van de klas leek het niet op te merken, maar Mira's zelfvertrouwen nam meteen weer een duik naar beneden.

Ze schrok op toen Pieter naast Kobe verscheen en hem naar zijn arm greep.

“Kappen,” fluisterde hij in zijn oor.

“Met wat?” gromde Kobe. Pieter keek hem waarschuwend aan en tot Mira’s verbazing zette hij een stap achteruit waardoor ze plots weer in de cirkel stond. Pieter ging naast haar staan alsof er helemaal niets gebeurd was.

“Wat doe je nog na school vandaag?” vroeg hij terloops.

“Oh, uhm, ik dacht nog even naar de zee te gaan,” zei ze. Eén van de redenen dat ze deze school had gekozen, was omdat deze slechts enkele minuten lopen was van het strand. En dichtbij de oceaan was de plaats waar Mira zich altijd het meest thuis voelde.

Pieter fronste. “Wat ga je daar doen?” vroeg hij. Ze voelde haar wangen rood worden. Het was dan ook stom.

“Gewoon wat wandelen,” stamelde ze.

Heel even dacht ze iets duister over zijn gezicht te zien trekken, maar dat was even snel weer verdwenen.

“Ik ben niet zo’n fan van de zee,” zei hij schouderophalend. “Maar ieder zijn ding natuurlijk.”

Hij schonk haar een knipoog. Net op dat moment kwam de professor aanlopen en stroomden ze het lokaal binnen. Mira ging aan het raam zitten met Anke naast haar, gevolgd door Lore. Ze babbelden ongestoord verder over het kampvuur.

Mira’s blik gleed naar twee rijen voor haar waar Pieter naast Robbe was gaan zitten. Ze begreep nog steeds niet goed wat er die dag was gebeurd. Pieter had met haar gepraat, sterker nog, ze hadden een hele ochtend en middag gepraat. En ze had het zelfs leuk gevonden! Stiekem had ze gehoopt dat hij opnieuw naast haar zou gaan zitten, maar dat bleek maar een eenmalige gebeurtenis te zijn. Ze zuchtte. Misschien was het wel gewoon toeval dat Pieter met haar gesproken had. Ze vroeg zich af of hij het zelfs zou merken als ze niet naar dat domme kampvuur zou gaan.

Na de les wrong ze zich een weg tussen de menigte uit. De schooldag was voorbij en ze zoals gewoonlijk wilde ze zo snel mogelijk weg van de drukte en naar de oceaan.

“Ga je al door?”

Die stem liet haar meteen halthouden. Ze draaide zich om en Pieter stond met zijn handen in zijn zakken haar aan te kijken. Hij trok een mondhoek op.

“Uhm, ja,” zei ze snel. “Ik ging nog even...”

“Naar de zee,” knikte hij. “Nou, ik zie je vanavond dan wel weer.”

Ze staaarde hem even aan. Juist, vanavond. Hij hield zijn hoofd schuin.

“Je komt toch nog steeds?” vroeg hij.

“Ja, natuurlijk,” zei ze snel.

“Perfect!” zei hij. “Tot vanavond!”

Hij zwaaide nog even en liep toen naar Robbe en nog een groepje jongens. Ze keek hem na en liep toen snel door.

Slechts enkele minuten later liep ze over het strand en snoof ze de heerlijke zeelucht op. Ze keek naar het golvende water en glimlachte. De stress van de dag gleed zo van haar af.

Ze keek even rond of er niet te veel mensen waren en deed toen haar schoenen uit. Ze stapte het koude water in en liet de golven haar tenen kriebelen. Zodra het water haar voeten raakte, voelde het heerlijk warm aan en krulde het rond haar enkels alsof het haar omhelsde.

Mira was, zoals haar grootmoeder het altijd zei, gezegend door de oceaan. Het was dezelfde gave die haar grootmoeder bezat en die in hun familie heerste. De oceaan leek haar altijd te kunnen aanvoelen en reageerde op haar.

Bij felle woede kon ze het water van de zee laten koken in haar handen, bij verdriet vormden zich ijskristallen op haar vingertoppen als ze deze in het water hield. Soms liet ze zich meebewegen op het ritme van de oceaan en vaak zag ze het water ook met haar meebewegen. Het was een gave met vele mogelijkheden, maar voor het grootste deel zag ze de oceaan gewoon als haar beste vriend. En elke dag probeerde ze tijd te maken om even bij hem langs te gaan.

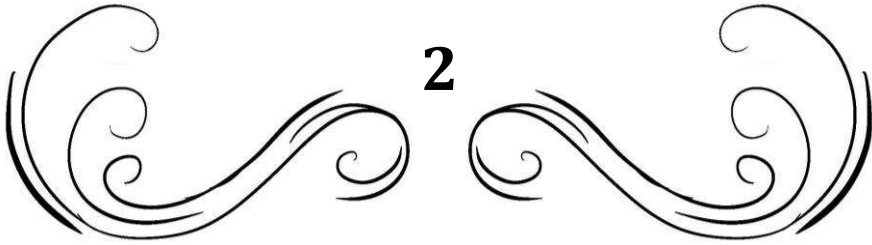
Ze slenterde over het strand en zuchtte diep. Ze snapte nog steeds niet waarom ze in hemelsnaam aan Pieter had beloofd om naar het kampvuur te komen. Dat was echt helemaal niets voor haar. Ze keek weer uit over het water. Hoewel ze haar moeder wel had beloofd om wat beter haar best te doen dit schooljaar. Dit was wat studenten deden, dus misschien moest ze het maar gewoon een kans geven?

Ze liep bij het water vandaan waarna haar voeten meteen droog waren. De zee trok zo al het water weer mee. Ze trok haar schoenen

weer aan en liep naar haar kamer om zich klaar te maken voor het kampvuur.

Het kampvuur

Mira trok nerveus aan haar kleren. Dit was echt helemaal niets voor haar. Ze had een donkere legging aangetrokken met een topje en een vestje eroverheen. Het was een outfit die haar moeder had uitgekozen en ze had er absoluut op gestaan dat ze het zou meenemen voor als ze zou uitgaan. Mira had niet gedacht dat ze het ooit zou dragen. Ze was nog nooit echt 'uit' geweest. Het grootste deel van haar kleren bestond dan ook uit spijkerbroeken en joggings met simpele T-shirts. Haar haren hingen zoals altijd los over haar schouders. Ze had haar make-up kistje - dat ze ook van haar moeder had gekregen - wel opengedaan, maar al even snel weer dicht gedaan. Ze voelde zich nu al ongemakkelijk genoeg.

Ze ademde eens diep in en keek nog een laatste keer in de spiegel. Als Pieter haar niet gevraagd had of ze zou komen, dan zou ze het niet eens overwogen hebben. Maar hij had het haar persoonlijk gevraagd toen ze de school uit liep, dan kon ze toch niet meer weigeren? Ze hield zich aan die gedachte vast en liep naar buiten.

De enige opluchting van het kampvuur was dat het plaatsvond op het strand. Mira voelde zich op de een of andere manier beter als de oceaan dichtbij was. En op zo'n grote open plaats zou ze er ongemerkt vandoor kunnen gaan als het toch niets voor haar zou zijn. Het strand was maar enkele minuten lopen van haar studentenkamer.

Ze kon de muziek al van ver horen. Al gauw kwam ook het strand in zicht en de drukte die er rondhing. Er waren meerdere kampvuren opgezet met bankjes errond. Er stonden verschillende kraampjes voor drankjes, marshmallows en snacks. Er stond een dj die de muziek luid liet knallen waar meerdere studenten al stonden te dansen.

Ze slikte ongemakkelijk terwijl ze dichterbij kwam. Toen ze een paar uur geleden over het strand had gewandeld, had er nog niets gestaan. Nu leek het strand wel overvol. Te vol voor haar. Ze zag hier en daar iemand van haar klas, maar niemand merkte haar op. Waarom zouden ze ook? Mira ging nooit om met de klas buiten school. Ze kon amper de woorden vinden om mee te praten. Met Anke en Lore was ze redelijk op haar gemak, maar hun gesprekken gingen meestal over school of de leerstof.

Dit was een slecht idee, dacht ze. Wat deed ze hier eigenlijk? Dit was helemaal niets voor haar. Pieter had haar vast alleen maar gevraagd om beleefd te zijn. Het zou hem waarschijnlijk niets kunnen schelen of ze er was of niet. Als ze zich nu zou omdraaien, zou vast niemand opmerken dat ze er was geweest. Ze wilde net weer weglopen toen een bekende stem haar tegenhield.

“Mira! Je bent er.”

Ze keerde zich weer om en zag Pieter zich een weg banen door de mensenmenigte. Haar ogen werden groot toen hij haar kant op kwam. Hij bleef voor haar staan met een grote glimlach op zijn gezicht.

“Hey,” hij wees achter hem. “De rest van de klas zit even verderop. Kom er lekker bijzitten.”

Mira knikte en prutste nerveus aan haar kleren. De rest van de klas... Dat betekende ook dat Kobe erbij zou zijn. Wat haalde ze in hemelsnaam in haar hoofd om hier naartoe te komen? Ze had gewoon moeten thuisblijven, Pieter of niet. Maar nu hij haar had opgemerkt, kon ze niet meer weg.

Pieter ging haar voor naar de kampvuren en de kraampjes. “Ik ging eigenlijk net wat te drinken halen. Wil je ook wat?”

“Ja, is goed,” zei ze.

“Ze hebben hier echt geweldige cocktails. Drink je graag cocktails?” ging hij verder. Mira staaarde hem aan. Hij was zo op zijn gemak, ze werd er jaloers op.

“Ik lust wel cocktails,” zei ze.

“Mooi zo, deze moet je echt geproefd hebben.”

Ze kwamen aan het kraampje waar Pieter twee cocktails bestelde. Hij was zo ontspannen in de menigte. Hij droeg nog steeds een eenvoudige donkerblauwe spijkerbroek met een groen T-shirt eroverheen. Niets speciaals en niets feestelijk. Mira had haar geld nog niet eens bovengehaald, of Pieter had al betaald.

“Hier,” zei hij en overhandigde haar een feloranje drankje. Mira wilde het net aannemen toen een luide stem door de menigte brulde.

“Jow, Pie!”

Kobe verscheen door de warboel van mensen. Mira kon nu al zien dat hij al heel wat gedronken had en zijn luide stem brulde nog harder dan gewoonlijk. In tegenstelling tot Pieter had Kobe duidelijk meer moeite gedaan met zijn uiterlijk. Zijn zwarte haar stond stijf van de gel en hij had een strak T-shirt aan die zijn spieren duidelijk liet doorschijnen. Mira werd er misselijk van.

“Hé, Kobe,” zei Pieter, maar hij leek plots wat meer op zijn hoede.

“Waar zat je, man?” Kobe sloeg zijn arm om Pieters schouder. Toen kreeg hij Mira in de gaten en zijn vrolijke grijns werd een grimas.

“Ah,” zei hij bot. “Als het ons buitenbeentje niet is.”

“Laat haar met rust, Kobe,” gromde Pieter.

Kobes oogjes begonnen kwaadaardig te fonkelen.

“Ooh, jij en Mira, hè?”

Pieter zuchtte gefrustreerd.

“Je bent dronken,” zei hij.

Kobe stapte achteruit met zijn handen omhoog.

“Nee, nee, ik snap het. Je liefdadigheidsprojectje.”

Mira voelde de kleur uit haar gezicht wegtrekken. Liefdadigheidsproject? Was dat wat ze was voor Pieter? Hij had gewoon medelijden met haar?

“Gast...”

Pieter knarste boos met zijn tanden, maar het kon Mira al niet meer schelen. Ze draaide zich om en verdween in de menigte zodra Pieter zijn aandacht op Kobe vestigde.

Ze deed haar best om haar tranen tegen te houden. Liefdadigheid? Wie dacht hij wel niet dat hij was? Ze vroeg toch helemaal niet om medelijden? Ze ging niet graag om met anderen, en wat dan nog? Pieter was gewoon net zo erg als de anderen en dan vroegen ze zich af waarom ze liever alleen was. Ze had nooit naar dat domme kampvuur moeten komen. Ze hoorde hier niet, evenmin als ze bij de klas hoorde.

Ze liep weg van het feestgeruis en volgde het strand naar de zee. Ze voelde meteen hoe ze kalmeerde toen ze in de buurt kwam van het water. Ze vertraagde haar pas, ademde diep in en begon aan de wandeling naar huis. Dit was gewoon een vergissing geweest.

“Mira, wacht even!” Ze hoorde Pieter achter haar aan komen en keek verbaasd achterom. Ze richtte zich weer naar voren en liep steviger door.

“Laat me met rust,” gromde ze.

Pieter kwam naast haar lopen. “Mira, kom op, je gelooft toch niet echt wat Kobe zei?”

“Wat moet ik dan geloven?” zei ze boos.

Hij ging voor haar staan. “Mira, kom nou. Dat is gewoon Kobe. Je weet toch hoe hij is?”

Mira bleef staan en keek hem aan. “Wat doe ik hier, Pieter? Dit is helemaal niets voor mij.”

Pieter liet zijn armen zakken. “Waarom niet?”

Ze keek naar de drukte aan de kampvuren. “Het is gewoon niets voor mij.”

Pieter hield zijn hoofd schuin. “Misschien moet je het eens een kans geven?”

Hij keek even bedachtzaam voor zich uit.

“Blijf gewoon... een uurtje? We halen onze cocktails, maken wat marshmallows en als je het daarna nog steeds vreselijk vindt, dan breng ik je persoonlijk naar huis.”

Mira keek hem aan. “En waarom zou je dat doen voor mij? Voor je liefdadigheidsprojectje?”

Hij trok een scheef gezicht. “Je bent geen liefdadigheidsproject.” Hij haalde zijn schouders op. “Je bent gewoon makkelijk om mee te praten.” Ze staarde hem aan. Zij was... makkelijk om mee te praten? Ze keek twijfelend achterom naar de kampvuren.

“Goed dan,” zei ze moeizaam. “Een uurtje.”

Pieters gezicht klaarde op en ze liepen terug naar de kampvuren.

“Ik zal je eens laten zien hoe je marshmallows het beste kan klaarmaken,” grinnikte hij.

Ze zochten een bankje aan één van de kampvuren. Mira ging zitten terwijl Pieter de marshmallows ging halen. Hij kwam niet veel later terug met twee lange stokken, een beker marshmallows en een beker chocolade.

Hij prikte een marshmallow op de stok en propte er kleine stukjes chocolade in. Daarna gaf hij de stok aan Mira.

“Hier, niets beter dan dit,” zei hij.

Mira nam de stok aan en hield de marshmallow boven het vuur. Pieter deed voor hem net hetzelfde en hield zijn stok ook boven het vuur.

Even later waren de marshmallows mooi goudbruin. Mira blies zachtjes en nam een hapje. Haar ogen werden groot. Dat was echt heerlijk! Pieter zag haar gezicht en grijnsde terwijl hij een hap van de zijne nam.

“Goed, hè?” grinnikte hij. Mira knikte.

“Goed, ik ben blij dat ik ben gebleven om dit nog te mogen proeven,” zei ze.

Pieter begon te lachen en ze lachte mee. Hij prikte nog twee marshmallows op hun stokken en hield ze weer boven het vuur.

“Waar is de klas eigenlijk?” vroeg Mira toen. Pieter knikte achter hen.

“Die zitten daar.”

Mira draaide zich om en zag een groepje van de klas dansen op het strand. Tot haar afgrijzen stond Kobe er ook bij. Ze trok een gezicht.

“Wil je... wil je naar hen?” vroeg ze voorzichtig.

Hij haalde zijn schouders op. “Straks, ik kan wel genieten van een beetje rust,” zei hij. Haar verbazing moest van haar gezicht af te lezen zijn want hij begon te lachen.

“Wat?” vroeg hij geamuseerd.

“Niets,” zei ze. “Het is gewoon...”

“Gewoon wat?” Hij keek haar met een scheve glimlach aan en ze begon te blozen

“Nou, ... Je lijkt me niet het type dat graag apart zit van de groep.”

Hij grinnikte. “Begrijp me niet verkeerd, we hebben een geweldige klas en ik ga graag met ze om, maar ik hoef niet elke seconde van elke dag allemaal mensen rond me te hebben. Dat is te vermoeiend.” Hij keek achterom. “Dat is meer iets voor Kobe.”

Mira volgde zijn blik waar Kobe luidkeels lachte terwijl hij met een pint bier in zijn handen meedanste met de klas. Ze draaide zich weer naar voor en merkte dat Pieter naar haar keek.

“Kom ik echt zo over?” vroeg hij toen lichtjes geamuseerd. “Als iemand die steeds bij de menigte wil horen?”

Mira werd rood. “Nou, nee, niet op die manier,” zei ze.

“Hoe dan wel?”

Ze keek hem aan en hij keek oprecht nieuwsgierig terug. Hij trok een mondhoek op en leunde ontspannen achterover.

“Nu ben ik wel eens benieuwd,” zei hij. “Wat was je eerste indruk van mij? Dan vertel ik mijn eerste indruk van jou.”

Mira trok een grimmig gezicht. Zijn eerste indruk van haar? Ze was niet zeker of ze dat wel wilde weten.

“Nou,” begon ze moeizaam. “Je lijkt me vrij zorgeloos. Je bent zo vlot in de omgang met iedereen en lijkt altijd zo op je gemak, zelfs bij mensen die je amper of niet kent.”

Hij grinnikte.

“H-heb ik het juist?” vroeg ze aarzelend.

“Je hebt het zeker niet fout,” zei hij met een klein lachje. “Voor zover eerste indrukken gaan.”

Hij haalde zijn marshmallow uit het vuur en nam een hap.

“Oh, ik had jou ook een eerste indruk beloofd,” zei hij terwijl hij nog een hap nam. Mira trok haar marshmallow ook terug en voelde zich misselijk worden. Wat zou hij wel niet denken van haar?

“Eens kijken,” ging hij verder terwijl hij een nieuwe marshmallow bereidde. “Je bent graag op jezelf, je leest graag en voornamelijk fantasieboeken. En je bent heel erg, nou ja, geaard? Of hoe zeg ik dat?”

“Geaard?” vroeg ze.

“Ja,” hij fronste terwijl hij nadacht. “Hoe kan ik dit het beste uitleggen? Je blijft altijd jezelf en je probeert je niet anders voor te doen voor anderen. Ze moeten je maar nemen zoals je bent. Ik benijd je daar wel voor. Het is totaal verschillend van de meeste meiden van onze leeftijd. Het is... verfrissend.”

Daar schrok ze van. “Kom ik echt zo over?” vroeg ze.

Hij keek haar aan. “Niet goed?”

“Jawel,” hakkelde ze, maar zo zou ze zichzelf nooit bekeken hebben.

“Wat dacht je dat ik zou zeggen?” vroeg hij. “Hoe denk jij dat mensen jou zien?”

“Als een vreemd kind dat altijd alleen zit,” mompelde ze. Het was niet de bedoeling dat hij dat zou horen, maar tot haar schrik had hij dat wel gedaan.

“Ach, je bent gewoon wat verlegen. Dat maakt je echt nog niet vreemd,” zei hij schouderophalend. “Ik ben ook ooit zo geweest.”

“Wat?” vroeg ze geschrokken.

Pieter lachte. “Ik ben zelf lange tijd een buitenbeentje geweest. Misschien was ik toen ook de ‘vreemde jongen’ van de school. Ik weet

het niet. Een paar anderen hebben me toen geholpen om mijn weg in de groep te vinden en sindsdien vind ik het allemaal niet zo eng meer.”

“Jij, een buitenbeentje?” vroeg ze stomverbaasd. Pieter was één van de populairste jongens van hun jaar!

Hij lachte opnieuw. Het was een aanstekelijke, zorgeloze lach. Mira zou er de hele avond naar kunnen luisteren.

“Het is echt waar, maar je kijkt me nog steeds aan alsof je me helemaal niet gelooft.”

Mira begon nu ook zachtjes te lachen. “Sorry,” zei ze. “Ik kan me jou zo gewoon helemaal niet voorstellen.”

Pieter grinnikte.

Zodra hun bekertje marshmallows leeg was, stond Pieter op.

“Wel, wat denk je? Zullen we nog even naar de klas gaan? Of zal ik je ondertussen naar huis brengen?”

Mira keek op haar horloge en merkte dat het uur voorbij was gevlogen. Ze was eigenlijk van plan om maar een uurtje te blijven, maar ze had het best naar haar zin.

“Nou, we kunnen nog wel even gaan, denk ik,” zei ze toen ze Anke en Lore gierend zag ronddansen.

“Mooi zo,” zei Pieter stralend.

De moed zakte Mira echter in de schoenen toen ze merkte dat Kobe daar ook nog steeds rondhing en hij was er niet nuchterder op geworden.

“Hé, Pie!” riep hij naar zijn broer.

Pieter negeerde hem en boog zich naar Mira zodat ze hem zou horen boven de luide muziek.

“En let maar niet op Kobe. Hij is dronken en, laten we eerlijk zijn, het is een eikel.”

Mira kon een lach niet onderdrukken en Pieter keek haar grijnzend aan. Er dansten pretlichtjes in zijn donkerbruine ogen en Mira bloosde lichtjes onder zijn blik.

Hij kwam weer overeind en begon mee te bewegen op de muziek. Hij voegde zich bij de rest van de klas alsof hij er de hele avond was geweest. Mira volgde hem en al gauw stonden Anke en Lore naast haar.

“Mira! Je bent gekomen! Geweldig,” riep Lore boven de muziek uit.

Zelfs Anke die normaal wat serieuzer was, liet zich helemaal gaan op de muziek. Ze had haar lange blonde haren die ze normaal strak in een staart hield, los over haar rug hangen. Het gaf haar meteen een heel

andere uitstraling, meer ontspannen. Lore en Anke droegen beiden ook gewoon een legging met een topje eroverheen. Mira was al blij dat haar outfit toch niet uit de boot viel.

Anke en Lore begonnen naast haar te dansen en moedigden haar aan om mee te doen. Mira lachte. De muziek was enorm aanstekelijk en samen met de cocktails duurde het niet lang voor Mira mee stond te dansen met haar klasgenoten. Een tijd lang stond ze bij Anke en Lore, maar ook Pieter kwam af en toe bij hen dansen. Zelfs Robbe kwam een paar keer voorbij. Kobe hing er nog steeds rond, maar het kon Mira zelfs niets schelen. Hij had blijkbaar ook besloten dat ze de moeite niet meer waard was voor die avond en liet haar voor de verandering met rust.

De uren vlogen voorbij en Mira vond het zelfs jammer dat de avond naar het einde liep. Meerdere van hun klasgenoten begonnen stilaan naar huis te vertrekken en toen ook Lore en Anke besloten om naar huis te gaan, was het voor Mira ook wel genoeg geweest. Het was al best laat en de vermoeidheid begon nu toch de overhand te nemen. Ze namen afscheid en Mira begon aan de wandeling naar haar kamer. Pieter dook naast haar op voor ze het eerste kraampje voorbij was.

“En?” vroeg hij. “Was het geweldig of niet?”

“Oké, je had gelijk,” lachte ze. “Het was een geweldige avond.”

Hij grinnikte zelfvoldaan en legde zijn handen achter zijn hoofd.

“Dus, waar was je kamer ergens?” vroeg hij.

Ze keek hem met een opgetrokken wenkbrauw aan. “Niet zo ver van hier, waarom?” vroeg ze.

“Wat? Ik had toch gezegd dat ik je mee naar huis zou lopen?” zei hij.

“Ja, maar alleen als ik na een uur al zou besluiten om naar huis te gaan.”

“En je hebt het zelfs veel langer volgehouden dan een uur!” riep hij vrolijk uit. “Dus vond ik het maar gepast dat je mijn geweldige gezelschap kon gebruiken onderweg naar huis.”

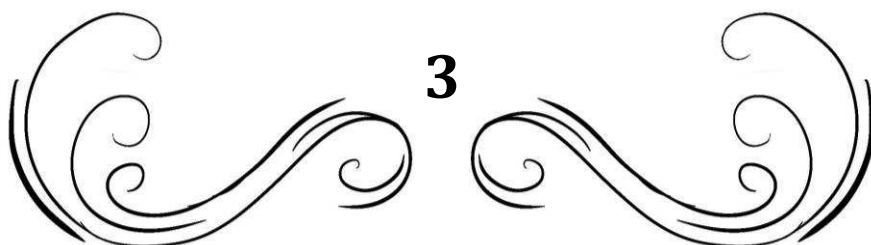
Mira begon te lachen en ook Pieter schoot in de lach. Misschien kwam het door de vele cocktails die ze gedronken hadden, maar het kon Mira niet schelen. Pieter nog heel eventjes voor haar alleen, klonk haar als muziek in de oren.

Hij liep met haar mee tot de voordeur van haar studentenhuis en daar namen ze afscheid.

“Ik zie je morgen op school,” zei hij. Daarna fronste hij. “Nou ja, misschien, dat zal van mijn kater afhangen.”

Hij knipoogde naar haar en liep zwaaiend weg naar zijn eigen kot. Mira liet zich even later met een grote glimlach op haar gezicht in bed vallen. Het was echt een geweldige avond geweest. Het had gerust nog veel langer mogen duren. Ze keek naar het uur op haar gsm en kreunde. Ze zou misschien nog net vijf uur kunnen slapen voor ze zou moeten opstaan voor school. Ze zette haar wekker en viel met een zucht in slaap.

Een zware schooldag

Mira kon zich niet herinneren dat de wekker ooit zo'n pijn had gedaan. Haar hoofd bonsde en haar maag voelde aan als een draaikolk. Het was lang geleden dat ze zich zo beroerd had gevoeld. Heel even overwoog ze om de lessen van die dag over te slaan en gewoon verder te slapen. Maar het waren nog maar de eerste lessen van het schooljaar, dus ze was niet zeker of ze daar al mee zou weggkomen. Daarbij had ze nog nooit een les gemist en ze was vastberaden om haar schooljaar als een voorbeeldige studente af te maken.

Met een zware kreun drukte ze haar wekker af en duwde ze zichzelf overeind in bed. Ze bleef even zitten met haar gezicht in haar handen tot de kamer stopte met draaien. Waarom was ze ook alweer uit geweest op een schoolavond? En waarom had ze in hemelsnaam zoveel cocktails gedronken? Toen ze terughdacht aan de vorige avond, gleden haar gedachten onbewust naar Pieter en hun kleine momentje aan het kampvuur. Ze begon te blozen. Het was misschien niets belangrijks geweest, maar toch voelde ze kriebels in haar buik toen ze eraan terughdacht.

Ze wreef over haar gezicht en sleepte zichzelf naar de wasbak. Ze schrok meteen van haar spiegelbeeld. Haar ogen waren half samengeplakt van de slaap en haar haren stonden alle kanten op. Ze gooide er wat make-up tegenaan om haar overduidelijke wallen te

verbergen en haalde een borstel door haar haren. Dat zou genoeg moeten zijn om de dag door te komen.

Ze dronk nog een paar koppen koffie in de gemeenschappelijke keuken en vroeg zich af of ze een thermos zou kunnen meenemen. Of toch zeker een voorraadje pijnstillers tegen de bonzende hoofdpijn. Ze begon plots te beseffen waarom de keuken op vrijdagochtend altijd zo leeg was. Er waren vast niet veel studenten die naar de lessen gingen na een avondje drinken. Met een zware zucht sleepte ze zichzelf naar de deur.

Haar bonzende hoofdpijn leek gewoon nog erger te worden, zelfs met de pijnstillers en met elke stap leek ze steeds meer te beseffen dat ze beter in bed was blijven liggen. Ze had geen zin om de hele wandeling naar haar kamer terug te maken, dus liep ze met tegenzin de school binnen.

Tot haar verbazing viel de drukte op school erg goed mee. Het was wel duidelijk dat veel studenten de avond ervoor waren uitgegaan en velen zaten half-slapend op de zeteltjes of waren gewoon niet komen opdagen.

Mira gluurde in de richting van het auditorium waar ze die voormiddag les zouden hebben. Er stonden slechts enkele leerlingen. Een kleine glimlach verscheen op haar gezicht. Met wat geluk zou Kobe niet opdagen vandaag. Dat zou dan toch een lichtpuntje zijn van wat gegarandeerd een heel erg zware dag zou worden. Tegelijkertijd kon ze het toch niet laten om zich af te vragen of Pieter wel zou komen. Hij had immers ook wel voldoende gedronken de vorige avond, nog een stuk meer dan haar. Ze had wel kunnen raden dat hij vaker uit ging, zeker aangezien hij al een jaar als student leefde. Hij kon een stuk beter tegen alcohol dan haar.

Ze liep door naar het dichtstbijzijnde drankautomaat voor een flesje water in de hoop haar hoofdpijn onder controle te krijgen. Bij een kater moest je veel water drinken, niet? Zodra haar flesje uit het automaat viel, hoorde ze een bekende stem achter haar.

“Hm, nee. Dat wil je nu niet.”

Ze draaide zich om naar een al even geradbraakte Pieter. Zijn haren piekten in vele richtingen en hij zag er maar bleekjes uit. Zijn stem was schor en het was meer een gemompel. Hij keek haar met kleine oogjes aan en trok met veel moeite een glimlach.

“Morgen,” zei hij loom.

“Morgen,” zei ze fronsend. “Niet slecht bedoeld, maar ik had jou niet op school verwacht.”

Hij grinnikte zachtjes. “Wederzijds,” antwoordde hij.

Hij liep haar voorbij naar het drankautomaat en haalde er twee sportdrankjes uit. Met een rood hoofd was ze zich er plots bewust van hoe dichtbij hij stond. Hij leek er zelf niets van te merken.

“Hier,” zei hij en overhandigde haar een flesje. “Niets werkt zo goed tegen een kater als dit.”

Mira nam het drankje twijfelend aan.

“Dank je,” zei ze.

Hij knipoogde naar haar, deed zijn flesje open en nam een grote teug. Mira glimlachte zwakjes. Ze vroeg zich af of hij beseftte hoe speciaal hij haar kon laten voelen door kleine dingetjes als dit.

Samen liepen ze weer naar het auditorium. Ze spraken niet veel en er leek ook geen behoefte aan te zijn. Pieter zag er net zo uit als Mira zich voelde en ze kon zich wel voorstellen dat hij ook zo snel mogelijk weer in zijn bed wilde kruipen.

Toen de les begon, waren ze toch al met een klein groepje. Anke was ook gekomen en zat ook met een sportdrankje in haar hand weggezakt op een van de stoelen. Lore was duidelijk niet uit bed geraakt. Tot Mira’s opluchting was Kobe ook niet komen opdagen.

De les was enorm zwaar. Mira’s hoofd bonkte en ze kon haar aandacht er maar moeilijk bijhouden. Ze was dankbaar dat ze maar een halve dag les hadden en dat ze na de middag naar huis kon.

Het sportdrankje werkte beter dan ze verwacht had en tijdens de pauze ging ze er snel nog eentje halen. Anke was na het eerste uur alweer klaarwakker en was druk bezig met haar notities. Mira vroeg zich af hoe ze zo snel over haar kater heen was gekomen.

Ze was blij toen de voormiddag naar het einde liep en de schooldag voorbij was. Ze slenterde het auditorium uit terwijl ze vocht tegen de slaap. Wat zou ze blij zijn als ze nog even in haar bed kon gaan liggen. Anke en Pieter volgden haar mee naar buiten.

“Blijven jullie nog iets eten op school?” vroeg Anke.

Mira schudde haar hoofd. “Ik zou eigenlijk graag nog even bijslapen,” zei ze. “Ander keertje.”

“Ik ga ook maar eens,” zei Pieter. “Ik pik wel een broodje op onderweg.”

“Oh,” zei Anke teleurgesteld.

Mira begreep niet hoe ze zich zo goed kon voelen. Anke leek weer helemaal opgeknapt en er was niets aan te zien dat ze de avond ervoor zo lang was uit geweest. Mira was echt volledig uitgeput en haar hoofd bonkte vreselijk. Ze kon alleen maar denken aan haar bed met de gordijnen gesloten.

“Goed dan, een ander keertje. Fijn weekend,” zei Anke en liep naar het schoolcafetaria. Mira liep naar buiten samen met Pieter.

“Gefeliciteerd,” zei hij.

“Waarvoor?” vroeg ze geeuwend.

“Je hebt het een hele lesdag volgehouden. En dat na gisteravond.”

Ze wreef over haar slapen. “Jij toch ook?”

“Ja, maar ik ben al wat getraind sinds vorig jaar. Hoewel ik toch meerdere vrijdagochtenden gemist heb.” Hij trok met moeite een mondhoek op.

Ze liepen nog een stukje samen voor Pieter een andere weg op ging.

“Ik moet hier af,” zei hij. “Ik zie je maandag wel weer.”

Mira nam afscheid en liep door naar haar studentenhuis. Haar geluk kon niet op toen ze haar kamer binnenliep en haar bed zag. Ze liet zich met een zware zucht in bed vallen en sloot haar ogen.

Ze werd pas enkele uren later wakker. Haar hoofdpijn was eindelijk minder en haar hoofd leek weer wat helderder. Dat had ze echt even nodig gehad. Ze vroeg zich af hoe andere studenten dit elke week deden. Ze kon het zich amper voorstellen dat ze dit nog eens wilde meemaken. Laat staan elke week.

Slaperig greep ze haar gsm en keek naar het uur. Er waren drie uren voorbij gevlogen. Ze vloekte luid en sprong uit bed. Ze had haar moeder beloofd naar huis te komen dit weekend! En haar trein vertrok al om vier uur!

Ze gooide snel haar vuile kleren in haar koffer, samen met andere spullen die ze nodig had. Ze wilde net haar laptop inpakken toen ze zag dat ze een berichtje had van Pieter!

*‘Hey Mira, hopelijk is het al wat beter met je kater! 😊 Fijn weekend!
Oh en hier is mijn gsm-nummer trouwens.’*

Mira las het bericht wel drie keer. Hij had net zijn nummer gegeven! Ze wist dat ze er niet te veel over moest nadenken. De hele klas had zijn

nummer waarschijnlijk al, maar toch maakte haar hart even een sprongetje. Zodra ze naar het uur keek, werd ze meteen weer wakker geschud. Ze klapte de laptop dicht en propte het mee in haar koffer. Ze had nog maar twintig minuten om naar het station te gaan!

Ze sleurde haar koffer de trap af en haastte zich naar het treinstation. Tot haar opluchting was ze zelfs nog enkele minuten te vroeg.

Hijgend liet ze zich op een bankje vallen terwijl ze wachtte op de trein. Ze deed haar gsm open en staarde naar het berichtje van Pieter. Ze had nog steeds niet geantwoord. Ze zou haar nummer maar moeten terugsturen, niet? Of hem een sms'je sturen? Meer tijd om erover na te denken kreeg ze niet, haar trein kwam het perron oprijden.

Ze stopte haar gsm in haar zak en sprong op de trein. Door zich zo te haasten, bonkte haar hoofd al opnieuw en de trein leek wel te draaien. Ze zocht een vrij bankje en ging aan het raam zitten. Haar koffer zette ze naast zich op de bank. Normaal gezien las ze altijd haar boek op de trein, maar vandaag had ze daar echt geen zin in. Ze zakte onderuit in de stoel en leunde met haar hoofd tegen het raam. Ze kon nog even haar ogen dichtdoen. De treinrit duurde toch altijd langer dan een uur.

Anderhalf uur later stopte de trein op Mira's thuisstation. Met een zucht greep ze haar koffer en liep het station uit. Ze vond haar moeder op de parking met een grote glimlach op haar gezicht en haar armen opengesperd. Mira had een fantastische relatie met haar moeder, Marie-Anne. Haar vader was vertrokken toen ze slechts vier jaar oud was geweest. Ze kon zich hem niet eens meer herinneren. Voor zover zij wist, was het altijd alleen zij en haar moeder geweest.

Marie-Anne had blonde krullen tot op haar schouders en leek wel het tegenovergestelde van Mira. Ze was veel socialer, leek nooit verlegen en had geen enkel probleem om te zeggen wat ze dacht. Ook al kwam dit soms wel eens verkeerd over. Bovenal was ze een enorm vriendelijke vrouw.

Mira liep met een lach op haar gezicht op haar moeder af en vloog in haar armen. Zij en haar moeder waren onafscheidelijk en dit maakte studeren eens zo moeilijk voor Mira. Ze haatte het om zo ver weg te zijn van huis, maar er was geen andere school in de buurt waar ze kon studeren. Of toch niet de richting die zij graag wilde. Ze probeerde daarom elk weekend naar huis te komen naar haar moeder. Hoewel ze door de week ook bijna dagelijks met elkaar belden of berichtjes sturen.

“Mijn studentje,” zuchtte Marie-Anne. Ze hield Mira van zich af en lachte naar haar. “En? Hoe valt het mee ‘de hogeschool’?” vroeg ze.

“Ga je dat elk weekend aan me vragen?” lachte Mira terwijl ze in de auto stapte. Marie-Anne kroop achter het stuur.

“Och, vorig weekend was het kennismaking, vanaf dit weekend is het serieuze studentenleven begonnen. Dus, hoe valt het mee?” Marie-Anne keek haar vol verwachting aan en Mira lachte.

“Het is leuk,” zei ze. “De lessen vallen wel mee, maar het is toch anders dan de middelbare school.”

Marie-Anne grinnikte. “En de rest? Hoe is de klas? En heb je al eens geproefd van het échte studentenleven?”

Marie-Annes oogjes fonkelden en Mira moest lachen. Ze had waarschijnlijk de enige moeder ter wereld die hoopte dat haar dochter zou uitgaan. Marie-Anne was een echte wildebras geweest toen ze nog op school had gezeten en was vaker uitgegaan dan naar de lessen te gaan. Desondanks had ze wel een mooi diploma gehaald. Zoals alle moeders hoopte ze natuurlijk dat Mira goede punten zou halen en uiteindelijk ook haar diploma, maar Marie-Anne wilde ook niet dat Mira haar hele jeugd spendeerde aan studeren. Ze wist dat Mira erg verlegen was en ze probeerde toch steeds om haar wat meer uit haar schelp te trekken. Mira had haar beloofd dat ze het op de hogeschool echt zou proberen. Vrienden maken, uitgaan en gewoon plezier maken zoals iedereen van haar leeftijd.

“Nou, er was een kampvuur gisterenavond,” zei Mira. “Ik ben er met de klas heen geweest.”

Marie-Anne keek haar met grote ogen en een nog grotere lach aan.

“Echt waar? Oh, geweldig, Mira! Het was vast geweldig of niet? Wat heb ik je nou gezegd? Het studentenleven is fantastisch! Ik ben zo blij dat je wat uit je schelp begint te kruipen.”

“Nou, het was wel leuk,” gaf ze toe.

“Ik ben zo blij voor je, Mira,” zei ze. “En hoe gaat het met de rest van de klas? Al goeie vrienden gemaakt? Of misschien een leuke jongen leren kennen?” knipoogde ze.

Mira deed haar mond open om te antwoorden toen ze plots aan het berichtje van Pieter dacht. Ze had nog steeds niet geantwoord of haar nummer gegeven.

“De klas valt wel mee,” zei ze. “Anke en Lore zijn best leuk.”

“Dat klinkt al goed.”

Mira haalde haar gsm stilletjes boven en staarde naar het berichtje van Pieter. Ze zou eerst maar eens moeten antwoorden, of niet? Ze sloeg zijn nummer op en deed een nieuw sms bericht open. Ja, wat moest ze schrijven? Haar vingers bleven even over het scherm hangen voor ze met trillende handen een berichtje terugschreef.

'Hey, het is Mira. Jij ook een fijn weekend.'

Dat zou wel goed zijn, of niet? Had ze nog iets moeten schrijven? Met een rood hoofd stopte ze haar gsm weer in haar zak. Marie-Anne had het helaas gezien.

“Met wie ben je aan het sturen?” vroeg ze met fonkelende oogjes.

“Pieter,” mompelde Mira. Marie-Annes wenkbrauwen schoten omhoog.

“En wie is Pieter?” vroeg ze geamuseerd.

“Gewoon iemand van mijn klas,” mompelde Mira terwijl ze dieper wegdook in haar stoel. Had ze nu maar kunnen verdwijnen. “Hij doet zijn eerste jaar over en heeft het wat op zich genomen om ons, nieuwe leerlingen, wegwijs te maken.”

“Hm-hm.”

Mira rolde met haar ogen. “Zoek er maar niets achter. Echt iedereen van de klas heeft zijn nummer. Ik ben waarschijnlijk zelfs de laatste.”

Marie-Anne zweeg, maar haar geamuseerde glimlach verdween tot Mira's frustratie niet.

Thuis aangekomen plaatste Mira haar koffer in haar kamer en liet zich op bed vallen. Ze hadden een klein huisje aangezien Mira's moeder alles alleen moest betalen. Het was een halfopen bebouwing met een buitenterrasje en een kleine tuin. Bij het binnenkomen stond er meteen een trap in de hal naar boven. De woonkamer was de eerste deur links die overging in de eetkamer en om de hoek was een kleine keuken. De berging en het washok waren daar vlak achter. De eerste deur rechts in de hal was het toilet. De slaapkamers van Mira en haar moeder waren boven net zoals de badkamer.

Het was klein, maar gezellig. De meubels waren niet de grootste luxemeubels, maar ze waren comfortabel. Mira's kamer was best wel ruim. Dat vond ze zelf toch. Het eerste wat je zag bij het binnenkomen was haar bureau. Aan de andere kant van de kamer stond haar tweepersoonsbed. Tegen de zijmuur stond een grote kledingkast en

daar tegenover was haar leeshoekje. Ze had een kleine boekenkast tegen de muur van haar kamer gezet met een zeteltje en voetensteun waar ze ongestoord kon lezen. Ze was meer dan gelukkig met haar kamer. Het huis was misschien aan de kleine kant, maar door de lichte kleuren en de vele ramen leek het ruim en open. Mira was altijd graag thuis.

Ze slaakte een diepe zucht toen ze eindelijk op haar kamer was. Marie-Anne was er al snel achter gekomen dat Mira best een zware kater had waarna een hele reeks plagerige grapjes gevolgd was. Mira voelde zich ondertussen wel weer wat beter dan vanmorgen.

Ze rommelde in haar spullen en haalde haar boeken boven van de les van die ochtend. Ze had niet veel gehoord en haar notities waren ook niet echt compleet. Ze besloot snel even de leerstof te overlopen voordat ze alles weer zou vergeten. Zelfs nu nog voelde haar hoofd enorm zwaar en studeren ging vreselijk moeizaam. Ze ploeterde door de leerstof, maar ze besepte al gauw dat het niet veel zin had. Ze gluurde voor de zekerheid nog eens op haar gsm, maar er was geen reactie meer gekomen van Pieter. Ze zou er niet te veel achter moeten zoeken. Het was vast gewoon uit beleefdheid geweest.

Ze stopte haar boeken weer in haar zak en liep weer naar beneden. Marie-Anne was thee aan het zetten. Mira kon het al ruiken toen ze de trap afliep. Ze vond haar moeder neuriënd in de keuken. Ze keek op toen Mira in de deuropening verscheen.

“Ben je klaar met studeren?” vroeg ze. Ze nam een paar grote tassen uit de kast en vulde deze met thee. Ze overhandigde Mira haar kop.

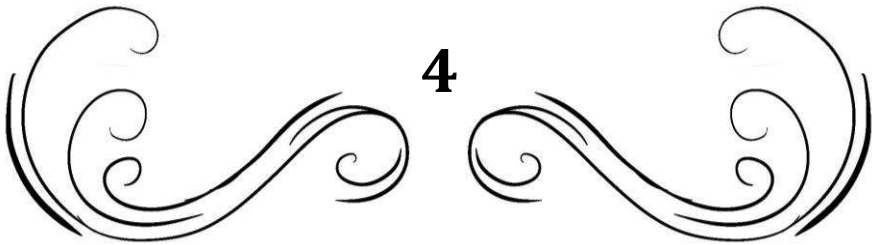
“Hier knap je wel van op,” zei ze. “Niets beter tegen een kater dan een kopje vanille thee.”

Mira nam de thee dankbaar aan en ging met haar moeder in de zetel zitten.

“En vertel me nu alles maar van wat er deze week is gebeurd.”

De rest van de avond bracht ze door met haar moeder op de bank terwijl ze de ene film na de andere keken. Nou ja, de films stonden op, maar eigenlijk praatten ze aan een stuk door over alles wat ze van elkaar gemist hadden de afgelopen week. Marie-Anne had pizza's besteld met de nodige chocolade desserts. Ze zaten op de grond aan het salontafeltje terwijl ze aten, praatten en lachten. Dit was de manier waarop Mira haar avonden het liefst doorbracht. Ze had haar moeder enorm gemist en ze vond het heerlijk om weer thuis te zijn.

Familieweekend

De volgende dag was ze al vroeg wakker. Haar kater was helemaal verdwenen en ze voelde zich een stuk beter. Ze liep naar de keuken waar ze een paar verse broodjes vond met een briefje van Marie-Anne.

'Laat het smaken! Tot straks.'

Mira legde het briefje glimlachend weg en legde wat broodjes op een bord. Ze maakte er een koffie bij en ging aan tafel zitten. Haar moeder was al naar het werk vertrokken zoals elke zaterdagochtend.

Marie-Anne had haar eigen hobbywinkeltje een eindje verderop. Mira hielp wel vaker mee om een extra centje te kunnen bijverdienen en het was altijd gezellig in de winkel. Haar moeder had echt de leukste spulletjes. Toch had haar moeder erop gestaan dat ze alleen nog in de schoolvakanties mocht helpen in de winkel. Weekenden waren nu om te studeren.

Mira had het huis dus de hele ochtend voor zichzelf. Ze besloot eerst maar eens met de was te beginnen. Na een weekje op kot was haar kledingvoorraad zo goed als op.

Ze ritste haar koffer open en begon alles te sorteren. Ze sleurde de wasmand naar het washok en begon de wasmachine te vullen. Ze mikte er een zeepje achteraan en zette het op. Met een zucht duwde ze zich overeind en keek naar het uur. Misschien zou ze haar schoolwerk nog

afkrijgen voordat haar moeder weer thuiskwam en dan konden ze de rest van de dag leuke dingen doen. Door de week spendeerde ze zo veel mogelijk tijd aan huiswerk zodat ze in het weekend zeker genoeg vrije tijd zou hebben om bij haar familie te kunnen zijn.

Ze liep weer naar boven en ging achter haar bureau zitten. Ze haalde haar notities en boeken boven en klapte haar laptop open voor de presentaties die ze na elke les kregen. Ze had nog wel wat in te halen aangezien ze de vorige dag niet veel van de les had begrepen. De lessen gingen aan een vrij hoog tempo en ze wist dat ze achter zou raken als ze een les zou missen of niet goed begrepen zou hebben.

Ze begon net wat wijzer te worden uit de les van de vorige dag toen ze een berichtje op facebook kreeg. Ze klikte het open. Het was van Pieter. *'Hey, nu al wakker? Bedankt voor je nummer trouwens,'* schreef hij.

Ze keek ernaar. Ze had helemaal niet verwacht dat ze iets van hem zou horen dit weekend. Of eender welk weekend eigenlijk.

'Ik ben een vroege vogel,' stuurde ze snel terug.

'Blijkbaar 😊 wat ben je aan het doen?'

Ze keek er even naar. Zou het stom zijn als ze zou zeggen dat ze aan het studeren was? Zou Pieter haar daar stom voor vinden? Ze vond het best leuk om met hem te chatten. Ze wilde nog niet dat het over zou zijn.

'Een beetje leerstof aan het overlopen. En jij?'

Heel even bleef het stil en Mira vroeg zich af of ze iets verkeerd had gezegd. Ze zuchtte opgelucht toen een nieuw berichtje verscheen.

'Wauw, nu al aan het studeren? Respect, dat zou ik beter ook doen. Ik ben wat aan het gamen.'

'Zo vroeg op de ochtend?'

'Ik heb niets beters te doen.'

'Studeren?'

'Goed punt,' typte hij met een lachende smiley erachter. *'Ik ga nog een spelletje spelen. Fijn weekend, ik zie je maandag 😊'*

Mira typte een afscheid terug en deed met een zucht haar laptop dicht. Ze kon een glimlach niet verbergen terwijl ze aan Pieter dacht. Voor hem was het misschien het normaalste gesprek van de wereld, maar heel even voelde ze zich best speciaal dat hij haar een berichtje had gestuurd. Hoe graag ze ook weer thuis was, stiekem keek ze er naar uit om maandag weer naar school te gaan.

Ze probeerde haar aandacht op haar boeken te focussen, maar haar gedachten bleven steeds terugglijden naar Pieter. Uiteindelijk besloot ze het maar op te geven. Ze haalde haar jas op in de gang en liep naar buiten naar haar moeders winkel.

Het was slechts een paar honderd meter lopen. Het winkeltje viel meteen op door de kleurrijke uitstalling en de vele spulletjes achter de vitrine. Met een brede glimlach liep ze de winkel binnen. Kasten en schappen stonden verspreid over de winkel, volgepropt met allerlei garen, doeken, dozen, platen, kralen en al wat je je maar kon inbeelden.

Achter in de winkel was de toonbank waar haar moeder stond af te rekenen met een van haar vaste klanten. Een ouder vrouwtje genaamd Pia. Mira kende Pia ondertussen ook al jaren. Ze was altijd enorm vriendelijk. Toen Mira nog klein was, had ze vaak vele dagen in de winkel doorgebracht of zat ze na schooltijd bij haar moeder aan de toonbank te kleuren. Klanten zoals Pia die al vele jaren in de winkel kwamen, kenden Mira dus al van kinds af aan. Pia breidde erg graag en toen Mira een jaar of tien was, had ze zelfs eens een muts voor haar gemaakt.

“Wederom bedankt, Marie-Anne,” zei Pia terwijl ze haar zakje van de toonbank nam.

“Altijd graag gedaan, Pia. Veel plezier ermee.” Marie-Anne glimlachte warm naar de oudere vrouw die met een tevreden lach naar buiten liep. Mira groette haar in het voorbij lopen.

“Mira!” zei Pia. “Mijn god, wat ben je al een mooie, jonge vrouw geworden.”

Mira bloosde. “Dank je,” zei ze verlegen. Pia glimlachte vriendelijk naar haar.

“Nou, hopelijk zie ik je snel nog een keer,” zei ze en liep zachtjes neuriënd de winkel uit.

Mira grinnikte. Ze hield nog het meest van de oudere klanten. Ze leken altijd zo rustig in het leven te staan. Ze liep door naar de toonbank naar haar moeder.

“Mira! Goeiemorgen, wat kom je doen?” groette Marie-Anne haar.

“Ik dacht, ik kom nog eens kijken of je wat nieuws hebt.”

Mira hield wel van knutselen en kleuren en al wat haar moeder te bieden had. Bijna haar volledige kindertijd bestond uit knutselen en kleuren en ze was er maar wat dankbaar voor. Het enige dat ze nooit geleerd had, maar wel heel erg graag zou kunnen, was een muziekinstrument leren. En dan liefst de piano of de gitaar. Helaas

bezat haar moeder geen enkel muzikaal talent en Mira had het nooit geprobeerd. Bovendien waren muziekinstrumenten best duur en ze durfde het nooit aan haar moeder te vragen om er eentje te kopen. Als ze afstudeerde en ze kon haar eigen kost verdienen, zou ze er wel eens over nadenken. Tot die tijd hield ze het wel bij kleuren en knutselen.

“Hm, helaas geen nieuwe spulletjes, maar je kan altijd eens kijken. Als je iets leuk vindt, neem je het maar,” zei Marie-Anne terwijl ze een aantal schilderrollen begon te sorteren.

Mira keek haar aan. “Zo maar?”

Marie-Anne knipoogde. “Een cadeautje omdat ik zo trots ben op mijn studentje.”

Mira glimlachte breed en doorzocht de verschillende schappen. Ze hield wel van de grote kleurplaten met speciale stiften. Daar kon ze zich wel weken mee zoet houden. Of misschien een nieuw boek met knutselideetjes? Knuffels haken vond ze ook wel leuk.

Uiteindelijk vond ze een prachtige kleurplaat van de oceaan in het maanlicht en daarmee was de keuze meteen gemaakt. Met een brede grijns liep ze met de doos naar de toonbank. Marie-Anne lachte toen ze haar zag komen.

“Ik dacht al wel dat je die zou nemen,” zei ze terwijl ze wat dingen intikte op de computer. “Zo, neem maar mee.”

“Dank je, mam,” zei ze.

Het gebeurde wel vaker dat Mira een cadeautje uit de winkel mocht kiezen, maar vaak was het voor speciale gelegenheden. Ze hadden het financieel niet zo heel breed en haar moeder werkte al zo hard. Het was nog een lange discussie geweest voor Mira uiteindelijk was gaan studeren.

Stiekem had ze er geen probleem mee gehad als ze na de middelbare school mee in de zaak van haar moeder was gestapt. Dan zou het voor altijd hen twee tegen de wereld zijn. Marie-Anne was hier niet mee akkoord geweest. Mira studeerde goed en graag en Marie-Anne had er op gestaan dat ze zou verder studeren. Mira had na lang zeuren dan toch toegegeven. Ze vond het zeker niet erg om te gaan studeren, maar dat betekende ook dat haar moeder nog een aantal jaren hard zou moeten werken om haar school te kunnen betalen. Marie-Anne leek dit allemaal best te vinden.

Mira had nog wel even willen blijven, maar haar vingers jeukten om aan de kleurplaat te kunnen beginnen. Marie-Anne zag het en grinnikte.